

LOULOU

Maurice Pialat, 1980

1572

ESTREA EN NUMAX: 08.08.2025 | V.O.S.E. | +16 | 105 min

Nelly, unha muller burguesa de vida ordenada, coñece unha noite a Loulou, un mozo marxinal. Cando o seu marido a bota violentamente de casa, vai vivir con el. Axiña queda embarazada, pero Loulou non cambia a súa vida de inadaptado, dividida entre os amigos e os pequenos roubos nocturnos.

«Un gran filme, unha obra mestra romántica, brutal, crúa e visceral»
THE POSTMODERN PELICAN

Catro notas sobre «Loulou»

Por José Miccio

Nelly deixa o seu esposo André por Loulou. André é un burgués cultivado. Ten un bo pasar, sorpréndese por un Degas que descoñecía, planea ir a Ámsterdam a ver unha exposición de Rembrandt, toca o saxo, traballa como publicista. Loulou é un lumpen. Saíu do cárcere hai pouco, non traballa nin pensa facelo, vive de moza en moza. Xuntos, André e Nelly teñen casa propia (grande, ben decorada). Nelly e Loulou viven un tempo nun hotel, quedan uns días na duns amigos e finalmente alugan un departamento polo que vai e vén unha chea de xente. André e Loulou son tan distintos que a película corre o risco todo o tempo de caer na ilustración das súas diferenzas, un pouco como lle pasa á *La samalandre* (Alain Tanner, 1971). Pero o que lle importa a Pialat é o que une aos dous homes máis aló desta oposición un pouco fácil entre o intelectual e o bruto. André e Loulou son dous mozos desamparados. Orfos, como o rapaz d'A *infancia espida*, o Jean de *Non envellecemos xuntos*, o policía de *Policía*, o Van Gogh de *Van Gogh* e o cura de *Baixo o sol de Satán*.

Pialat traballa con escenas longas e cunha montaxe que pasa dunha a outra por corte directo e inicia a segunda xa en desenvolvemento. De aí o ritmo da película, que parece estar sempre en estado de clímax. O tema é o amor. Non hai máis que iso no mundo Pialat. Os seus personaxes pasan sen anuncios nin conflito da palabra á labazada e da labazada á palabra ou a un vínculo físico máis convencional. Quérense así. Esta febre do contacto brilla nalgúns escenas como só en *Cassavetes*. Nunha, un tipo anda cunha escopeta e outros cinco bótanselle enriba, empuxándose todos, durante non sei canto tempo. Noutra, extraordinaria, Loulou e André comezan a trompadas nun patio e terminan nun café con Nelly e unhas cervexas.

Unha curiosidade. Na escena na que André toca o saxo no seu departamento ven no televisor uns planos de *Vermello escuro* (1975), a obra mestra de Darío Argento na que David Hemmings interpreta un pianista de jazz metido nunha serie de asasinatos incrivelmente crueis e fermosos. No comezo da súa película, Argento fai que Hemmings deteña un ensaio e lles diga aos seus músicos: «Moi ben. Realmente moi ben... Talvez demasiado... Demasiado limpo e preciso, demasiado formal. Debería ser máis sucio. Lembren que este jazz vén dos prostíbulos». A escena -que transcorre nun espazo de columnas clásicas- é un manifesto en favor dun cinema libre dos cárceres da elegancia e a corrección. Un *ars poetica* que vale tamén para Pialat.

No cinema de Pialat a vida está ao carón das mulleres. Son elas as que saben cambiar. O mellor exemplo é *Non envellecemos xuntos*. Os homes son criaturas torpes, brutas e desamparadas. Polo menos os que importan. Porque hai outros, seguros e baleiros. De feito, en Loulou hai unha oposición máis importante que a que enfronta ao lumpen e ao intelectual. É a que existe entre o irmán de Nelly, que fala con ela do futuro e o bebé que vén, pensa en como se farán as cousas, en certa orde, en asegurarse a vida, e o mesmo Loulou, cuxa familia extensa e popular é a contracapa exacta da que lle ofrece o seu cuñado. A Loulou vémolos coa súa nai falar de sexo, cos seus irmáns, cun grupo de difícil identificación parental nun xantar marabilloso, no departamento que alugan con Nelly sumando xente porque si, porque un sae do cárcere e outro anda solto e así é a vida. Loulou vive en manda. Como todos, pero nun estado de felicidade animal que os demais esqueceron.